

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Бургас, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина П. Петкова

Членове: Йорданка Г. Майска
Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Радостина П. Петкова Въззивно гражданско
дело № 20222100501452 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивната жалба на Т. В. К., ЕГН: *****, действаща **лично**
и в качеството си на **Е Т** „Детелина-Таня Великова“, ЕИК: 102217338, подадена чрез
упълномощения й процесуален представител адв. Виржиния Хайк против **решение № 1313**
от 21.06.2022 г. постановено по гр. д. № 4992/2021г. на Районен съд – Бургас, с което са
отхвърлени предявените от нея **главен и евентуален иск** с правно основание **чл. 59 от ЗЗД**
за осъждане на ответника К. С. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ул. П., № *, **да й заплати**
в лично качество сумата от 6307.55 лв. /половината от вноската от 12615.10лв. от
30.05.2013 г./, представляваща частично вземане от обща главница в размер на 18922.65лв.,
която се явява половината от всяка от три еднакви по размер вноски от по 12 615.10лв.,
направени от ищцата на 30.05.2013 г., 30.05.2014 г. и 28.05.2015г., които съставляват част от
продажната цена по договор от 02.06.2010 г. за покупко- продажба на самостоятелен обект в
сграда с идентификатор 07079.653.222.1.19 по кадастралната карта и кадастралните
регистри на гр. Бургас, находящ се в гр. Бургас, ж. к. Меден рудник, ет. 0, обект 1, с
предназначение- за търговска дейност, със застроена площ 85,10 кв. м, ведно със съответния
процент от правото на строеж върху поземления имот, в който е изградена сградата, както и
предявения при условията на евентуалност иск за осъждане на същия ответник да
заплати на ищцата Т. В. К., ЕГН: ***** в качеството й на **Е Т** „Детелина-Таня
Великова“, ЕИК: 102217338 **същата** сума от 6307,55 лв. /половината от вноската от
12615.10лв. от 30.05.2013 г./, представляваща частично вземане от главница в размер на
18922.65лв., съставляваща половината от всяка от три еднакви по размер вноски от по 12
615.10лв., направени от ищцата на 30.05.2013 г., 30.05.2014 г. и 28.05.2015г., и
съставляващи част от продажната 4 цена по договор от 02.06.2010 г. за покупко- продажба
на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 07079.653.222.1.19 по кадастралната карта

и кадастралните регистри на гр. Бургас, находящ се в гр. Бургас, ж. к. Меден рудник, ет. 0, обект 1, с предназначение- за търговска дейност, със застроена площ 85,10 кв. м, ведно със съответния процент от правото на строеж върху поземления имот, в който е изградена сградата, като с обжалваното решение ищцата –въззивница е осъдена лично и като ЕТ „Детелина-Таня Великова”, ЕИК: 102217338 да заплати на ответника сумата от 855 лв., представляващи разноски по делото.

В жалбата се изразява недоволство от първоинстанционното решение, с твърдения, че същото е порочно. На първо място се сочи, че изводите на районния съд са направени в нарушение на закона, като се твърди, че видно от извлечение от банковата сметка на жалбоподателката за периода от 07.05 - 31.05.2013г. **лично тя е внесла** недостигащата сума за извършване на дължимото плащане на продажната цена, като и след това всички последващи плащания са извършени със средства от банковите й сметки, чийто титуляр е тя или регистрирания от нея ЕТ. На следващо място въззивницата счита, че районният съд е допуснал съществени процесуални нарушения, поради превратна и **неправилна оценка** на доказателствата. В тази връзка се излагат доводи, че оценката на сочения от ответника в писмения му отговор по чл. 131 от ГПК **договор за заем** е повърхностна и неправилна, като се изразява несъгласие и се навеждат подробни съображения против направения от съда извод относно липсата на пречки за кредитирането му. Досежно оценка на **свидетелските показания** и обясненията на ответника в жалбата се излагат мотивирани оплаквания, че съдът е подхождал едностранчиво и незадълбочено, като наред с това се сочи, че съдът напълно е игнорирал представените от ищцата с нарочна **молба от 09.12.2021г. писмени доказателства**. На следващо място се правят оплаквания, че съдът не е изпълнил задълженията си за съдържанието на доклада по делото **относно разпределение доказателствената тежест** на страните и за съдействие на страните за изясняване на спора. Соци се също, че без да е дал указания съгласно чл. 146, ал. 2 от ГПК за кои свои твърдения ищцовата страна не сочи доказателства, съдът е приел, че ангажираните от нея доказателства не установяват чии са били средствата, с които са били извършени плащанията към продавача. Наред с това счита, че неоснователно съдът е оставил без уважение искането на ищцата за изискване от НАП на данъчните декларации на ответника за 2011г. и 2012г. с оглед доказване на твърденията й, че ответникът не е разполагал със собствени средства, чрез които да участва в заплащане на покупната цена по сделката. Изложени са и оплаквания, че не са обсъдени **доводите на ищцата, развити в хода на устните състезания**, както и, че решението е необосновано, тъй като съдът неправилно не е съобразил експертното заключение и **не е кредитирал ангажираните свидетелски показания чрез разпита на св. К..** По подробно изложените в жалбата съображения се иска отмяна на първоинстанционното съдебно решение и уважаване на главния, респ. евентуалния иск. Претендира се и присъждане на разноските пред двете инстанции. В съдебно заседадни въззивната страна, чрез упълномощения си адвокатски представител поддържа въззивната си жалба и направеното уточнение на петитума на исковата молба и молят съдът да отмени обжалваното решение и да уважи исковете, за което се излагат подробни съображения. Представя писмени бележки.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемия ответник К. С. Б., чрез упълномощения си процесуален представител адв. Таня Илиева, е депозирал писмен отговор, в който счита, че въззивната жалба е неоснователна, а наведените в нея доводи за порочност на обжалвания първоинстанционен акт са неоснователни, като същите са необосновани и не съответстват с установената по делото фактическа обстановка. Оспорват се възраженията в жалбата за непълен доклад на съда, като счита, че доходите на ответника са изцяло неотнормими към доказателствената тежест, разпределена в тежест на ищцата. Излагат се съображения, че районният съд е изпълнил всички процесуални изисквания и правила, установени в чл. 9 и чл. 10 от ГПК, осигурил е равна възможност на страните да упражнят предоставените им права, както и, че е изпълнил задълженията по чл. 145 и чл. 146 от ГПК, изготвяйки доклад

по делото, въз основа на който е разпределил доказателствената тежест на страните и им е предоставил равна възможност да извършат съответните процесуални действия, в т.ч. и съдействайки им за ангажиране на исканите от тях доказателства. В отговора се сочи, че направеното в жалбата й доказателствено искане е поискано от ищцата пред районния съд едва в шестото поред съдебно заседание от 12.05.2022г., поради което въззиваемия счита, че то е преклудирано, поради неупражняване на ищцата на правата й в срока по чл. 146, ал. 3 от ГПК. По тези съображения се счита, че не е налице допуснато процесуално нарушение по недопускане на това доказателство в първоинстанционното производство. На следващо място в писмения отговор след анализ на ангажираните доказателства се излагат подробни доводи за неоснователност на наведените в жалбата твърдения за необоснованост на обжалваното решение и за неправилно прилагане на материалния закон. По гореизложените съображения, доразвити в писмения отговор се иска потвърждаване на първоинстанционното решение и да му присъждаме на разноските във въззивното производство. При условията на евентуалност, в случай, че съдът приеме жалбата за основателна се навежда възражение за погасяване на претендираното вземане по давност на основание чл. 110 от ГПК към момента на подаване на исковата молба – 09.07.2021г., като се твърди, че същата е започнала да тече от 01.06.2013г.- датата на получаване на престацията. В съдебно заседание, въззиваемият, чрез упълномощения си адвокатско представител поддържа писмения си отговор на въззивната жалба, както и депозираното по уточнението на исковата молба писмено становище и моли за потвърждаване на обжалваното решение.

С оглед самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и направените в жалбата оплаквания настоящата съдебна инстанция намира за установено следното:

Производството по делото пред първата инстанция е образувано по предявени от ищцата Т. В. К., действаща **лично и в качеството си на ЕТ** „Детелина-Таня Великова“, съединени при условията на евентуалност искове, първият от които е за осъждане на ответника да **й заплати в лично качество** сумата от **6307.55 лв.** /половината от вноската от **12615.10лв. от 30.05.2013 г./**, представляваща частично вземане от обща главница в размер на 18922.65лв., която се явява половината от всяка от три еднакви по размер вноски от по 12 615.10лв., направени от ищцата на 30.05.2013 г., 30.05.2014 г. и 28.05.2015г., които съставляват част от продажната цена по договор от 02.06.2010 г. за покупко- продажба на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 07079.653.222.1.19 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Бургас, находящ се в гр. Бургас, ж. к. Меден рудник, ет. 0, обект 1, с предназначение- за търговска дейност, със застроена площ 85,10 кв. м, ведно със съответния процент от правото на строеж върху поземления имот, в който е изградена сградата, а **вторият иск, предявен като евентуален** е за осъждане на ответника да заплати на ищцата **в качеството й на ЕТ** горепосочената сума, предявена като частичен иск от същите вноски.

В исковата молба се твърди, че на 02.06.2010г. докато са били във фактически съпружеско съжителство страните са закупили в равни части правото на собственост върху горепосочения имот срещу задължението да заплатят на продавача продажна цена в размер на 32 250 евро с вкл. ДДС на пет равни годишни вноски от по 6450 евро всяка в срок до 31.05.2015г. Ищцата сочи, че е заплатила всички пет вноски в размер на по 12 615.10 лв. всяка /а втората вноска в размер на 10 077.50 лв./ по банков път изцяло с нейни лични средства, в т.ч. и средства в качеството си на ЕТ, без ответникът да е взел каквото и да е участие в плащането. Заявява, че плащанията на първите две вноски е извършила в лично качеството от нейно име съответно на 01.06.2021г.и 31.05.2012г., а останалите три – в качеството си на ЕТ „Детелина –Таня Великова“ съответно 30.05.2013г., 30.05.2014г. и 28.05.2015г. Ищцата сочи, че на 08.08.2017г. е сключила граждански брак с ответника, който впоследствие е прекратен с влязло в законна сила съдебно решение от 25.09.2020г.,

постановено по гр.д. № 3102/2020г. по описа на БРС.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който е заявил, че оспорва изцяло основателността на иска и в твърденията на ищцата, че е заплатила със свои и/или със средства на представлявания от нея на ЕТ вноските продажната цена на имота. Сочи, че за периода от 01.06.2011г. до 28.05.2015г. страните са живели на съпружески начала, като счита, че поради това съжителство средствата за изплащане на цената на имота са били общи. Наред с това ответника заявява, че през този период страните са имали общи цели, интереси и общ бизнес, като са развивали търговска дейност чрез управлявания от ищцата ЕТ, в който ответникът е бил назначен по трудов договор. Сочи, че средствата за изплащане на продажната цена са от тази дейност, като и страните заедно са внасяли вноските на каса в банката, но ищцата е била записвана като вносител, тъй като тя е била титуляр на сметката. По отношение на вноската за 2013г. ответникът сочи, че е взел заем от с. си Д. П. в размер на 4900 лв. за да заплатят с ищцата на каса сумата от 5996лв. Направено е и възражение за погасяване по давност на претендираното вземане за вноската от 2013г. на основание чл. 110 от ЗЗД, като счита, че началния момент на петгодишния давностен срок е започнал да тече от момента на даване на престацията – 01.06.2013г., поради което като към датата на исковата молба /09.07.2021г./ същата е изтекла.

Районният съд е квалифицирал така предявените при условията на евентуалност искове с правно основание чл. 59 от ЗЗД. Настоящата инстанция намира, че с оглед разширената правосубектност на ищцата в качеството ѝ на ЕТ се налага извод, че се касае за един, а не са два обективно съединени искове.

Във въззивното производство, исковата молба е оставена без движение за уточняване на обстоятелствената ѝ част с указания до въззивницата-ищца в съответствие с изискванията на чл. 129, ал. 1, т. 4 от ГПК да изложи фактическите си твърдения относно причините и обстоятелствата, поради които твърди, че е платила лично, респ. в качеството си на ЕТ дължимата от ответника половина от продажна цена за процесния имот. С депозираното в дадения ѝ срок уточнение от 18.10.2022г. във въззивното производство, ищцата е посочила, че причините, поради които твърди, че е платила горепосочените вноски лично, респ. в качеството си на ЕТ, не са свързани с договорни отношения с ответника, а са предприети по нейна инициатива с оглед избягване на неблагоприятни последици, свързани с възможното разваляне на договор, с възможно допускане на принудително изпълнение или санкции за просрочено плащане.

С писмено становище, депозирано пред въззивния съд, въззиваемият е изложил несъгласие с така направеното уточнение относно мотивите на ищцата да заплати и дължимата от ответника част от продажната цена, като са изложени и съображения за тяхната неверност, като счита, че с оглед наведените обстоятелства предявения иск следва да се квалифицира с правно основание чл. 74 от ЗЗД, а не като иск по чл. 59 от ЗЗД.

Съобразявайки правомощията на въззивния съд при констатирана нередовност на исковата молба съобразно, постановките, дадени в ТР № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, както и естеството на направеното уточнение, настоящата инстанция намира възраженията на въззиваемия за неоснователни, по следните съображения:

Задължение на въззивния съд в случай, че намери, че исковата молба е нередовна, е да даде на ищца указания за отстраняване на тази нередовност, тъй като макар и при условията на ограничен въззив, въззивният съд продължава да е инстанция по същество, чиято дейност има за предмет разрешаване на самия материалноправен спор, и следователно дължи даване на указания за поправяне на нередовностите на исковата молба. В случай такива указания са дадени за уточняване на обстоятелствената част на исковата молба, от които с оглед търсената от ищцата защита зависи и правната квалификация на исковите, тъй като основанието на иска се определя от фактическите твърдения в исковата молба. В случая след уточнението основание е останало непроменено, тъй като ищцата не е навела

нови, несъответни на дадената от районния съд правна квалификация фактически твърдения, а я е потвърдила, тъй като конкретизацията не е довела до промяна на фактическите твърдения /в т.с.м. решение № 224 от 10.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 236/2009 г., II г. о., ГК, докладчик съдията Светлана Калинова/.

С обжалваното решение районният съд е отхвърлил предявените иски, като е приел, че по делото не е установено средствата, с които са заплащани вноските за процесния период да са изцяло лични на ищцата или такива на представлявания от нея ЕТ, а напротив счел е, че плащането е било с общи на страните средства. За да достигне до този извод съдът е кредитирал показанията на св. П., независимо от отчетената от него нейна заинтересованост по чл. 172 от ГПК като с. на ответника, съгласно които е приел за доказано, че единствения приход на страните по време на съвместното им съжителство са били средствата от развивания от тях бизнес, извършван чрез регистрирания на името на ищцата ЕТ, в който наред с ищцата ответникът е взимал участие. Съдът не е кредитирал свидетелските показания на св. К. /д. на ищцата/, като е приел, че макар те да сочат, че майката на ищцата я е подпомагала финансово, не установяват, че именно така дадените парични средства са послужили за погасяване на процесните парични вноски. Наред с това съдът е отчел и заинтересоваността на свидетелката К. /като д. на ищцата/ от изхода на спора, съобразявайки, че показанията ѝ не се подкрепят от останалия доказателствен материал.

С оглед така възприетата фактическа обстановка, първоинстанционният съд е направил решаващия извод, че въпреки доказателствената тежест, която носи ищцата не е доказала, че вложените суми в плащане на вноските от продажната цена на закупения от страните апартамент са нейни лични средства или такива на регистрирания от нея ЕТ, поради което е приел, че не е налице обедняване на ищцата лично или в качеството ѝ на ЕТ за сметка на обогатяване на ответника.

След извършена на основание чл. 269 от ГПК служебна проверка на обжалваното решение Бургаският окръжен съд не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. По неговата правилност съдът е ограничен от посоченото в жалбата, доколкото не се касае за нарушени императивни материални норми.

С оглед изложените във въззивната жалба доводи, становищата на страните и след преценка на доказателствата по делото, Бургаският окръжен съд намира за установено следното:

По делото е безспорно установено, че с договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт от 02.06.2010г. на нотариус с рег. номер 257, с район на действие- РС- Бургас докато са били във фактическо съпругеско съжителство страните са закупили от продавача „Мега билдинг“ ООД в равни части правото на собственост върху недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 07079.653.222.1.19 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Бургас, находящ се в гр. Бургас, ж. к. Меден рудник, ет. 0, обект 1, с предназначение- офис за търговска дейност, със застроена площ 85,10 кв. м, ведно със съответния процент от правото на строеж върху поземления имот, в който е изградена сградата, срещу задължението да заплатят на продавача продажна цена в размер на **32 250 евро с вкл. ДДС** на пет равни годишни вноски **от по 6450 евро всяка** в срок до 31.05.2015г.

По делото страните не спорят, че всяка от петте годишни вноски е внесена от името ищцата, респ. от регистрирания на нейно име ЕТ на сочените в исковата молба дати, в т.ч. и процесната вноска от 12615.10лв. от 30.05.2013г., като се спори какъв е произхода на средствата, с които ищцата е извършила плащанията. Ищцата твърди, че средствата са били нейни лични, респ. такива на представлявания от нея ЕТ, затова претендира осъждане на ответника да ѝ заплати половината от тях, като искът е предявен частично за сумата от

6307.55лв. от общото ѝ претендирано вземане от 18 922.65 лв., а ответникът възразява, че средствата са били общи и на двете страни, получени от доходите от общия им бизнес, осъществяван чрез регистрирания на името на ищцата ЕТ. Що се касае до процесната вноска от 30.05.2013г. ответникът е заявил, че за изплащането ѝ е взел на заем от с. си сумата от 4900 лв. за да могат с ищцата да внесат на каса сумата от 5996 лв.

Видно от представеното извлечение по сметка на ЕТ „Детелина –Таня Иванова“, управлявано от ищцата, на 30.05.2013г. е нареден превод в полза на „Мега Билдинг“ ООД на сумата в размер на 12615.10 лв. с основание – „вн. на магазин“. След нареждане на превода е видно, че по сметката на ЕТ е внесена на каса сумата от 5996 лв. с вносител –ищцата /видно от данните на стр. 374 от делото/.

По делото е представен сключен между ответника и Д. П. договор за заем от 20.05.2013г., по силата на който последната се е задължила да му даде в заем сумата от 4900 лв. в срок до 5 дни от сключване на договора срещу задължението на последния да ѝ го върне в срок от три дни след получаването ѝ. Същият е оспорен от ищцата, с възражения, че е антидатиран и, че такава сума не е предоставяна на ответника от с. му в заем.

Представени са извлечения от банковите сметки на ищцата лично и в качеството ѝ на ЕТ за периода от 2008г. до 2015г. В първата инстанция страните са ангажирали множество писмени доказателства, като тези извън исковия период и вкл. касаещи дейността на ЕТ и осигуряването и доходите и имуществата на страните, правилно не са обсъдени от районния съд, поради неотнositимостта им към предмета на спора.

Установено е също, че на 08.08.2017г. /след закупуване на имота и изплащане на вноските по него/ страните са сключили граждански брак, който впоследствие е прекратен с развод по взаимно съгласие с влязло в законна сила на 25.09.2017г. съдебно решение по гр.д. № 3102/2020г. по описа на БРС.

В производството пред районния съд страните са ангажирали и свидетелски показания, като по искане на ищцата е разпитана св. К. – нейна д., а по искане на ответника са разпитани - св. П. – негова с., както и св. Н. – дългогодишен познат на страните. В показанията си св. К. заявява, че е придружавала майка си за извършване на всички плащания през 2012г., 2013г. и 2014г., при които е внасяла дължимата сума за заплащане на купения от страните имот. Сочи, че се налагало да ходи с майка си, понеже сумата е била голяма, като вноските били плащани е клона на „Райфайзенбанк“ в ж.к. „Меден Рудник“ в гр. Бургас. Свидетелката сочи, че с.та на ответника никога не го в посещавала, докато е живял в апартамента на майка ѝ и, че последният е работел, когато пожелае, като майка ѝ била подпомагана финансово от баба ѝ по майчина линия, която ѝ давала пари в брой.

В показанията си св. П.- с. на ответника сочи, че е помагала финансово на б. си, като сочи, че знае за закупения от страните апартамент и, че през 2013-2014г. им е давала пари за погасяване на вноската, която била на стойност около 6 000 евро. Сочи, че парите е дала на б. си, затова е оформила договор с него, като заявява, че ищцата е знаела за сумата. Свидетелката излага, че е мислела, че приходите на страните са били общи, тъй като двамата работели заедно.

В показанията си св. Н.- дългогодишен познат на страните заявява, че винаги е мислел, че те имат граждански брак, защото той и приятелите им ги считали за семейство. Сочи, че приходите, които страните имали са от магазините, където заедно работели, като нямали други работници, освен понякога д.та на ищцата.

Пред първата инстанция по делото е извършена съдебно-техническа експертиза, неоспорена от страните, която с оглед поставените задачи и дадените отговори, настоящата инстанция счита, че установените с нея обстоятелства са ирелевантни за процесния спор, тъй като същият касае платена през 2013г. вноска за продажната цена.

Настоящата инстанция не споделя направените от районния съд оценка на

доказателствения материал и изведените въз основа фактически и правни изводи за общност на доходите на страните, в т.ч. и преценката му, че не е доказано, че сумите по личните сметки на ищцата и тези в качеството ѝ ЕТ не ѝ принадлежат, тъй като тези изводи не почиват на данните по делото, т.е. основателно е оплакването, че са необосновани, както и не намират законова опора, т.е. основателно е оплакването, че са в противоречие с материалния закон, доколкото е безспорно, че към датата на придобиване на имота и периода на плащане на вноските от продажната цена, страните не са били в граждански брак. Поради противоречие на решението с приложимия в случая материалния закон, съдът намира за безпредметно обсъждане на изложените в жалбата доводи за допуснати процесуални нарушения в първоинстанционното производство, тъй като същите няма да окажат влияние за правилното решаване на спора.

С оглед гореустановената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Съгласно чл. 59 от ЗЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на другото, дължи да му върне това, с което се е обогатил до размера на обедняването.

За да е налице фактическия състав на предявения иск по чл. 59 от ЗЗД следва да е налице обогатяване на ответника без основание, като обогатяването им не следва непременно да е за сметка на обедняването на ищеца – собственик. В тази връзка съгласно указанията, дадени в Постановление № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1/79 г., Пленум на ВС следва да се отбележи, че при иска по чл. 59, ал. 1 ЗЗД обогатяването не е задължително да е вследствие на обедняването, и обратно. Съдебната практика приема, че вземането от неоснователно обогатяване по смисъла на чл. 59 от ЗЗД възниква, когато е налице разместване на блага, без в отношенията между страните да съществува обвързаност от договор, гестия или деликт и тогава по причина на обедняването на една от страните другата се е обогатила, обогатеният се дължи да върне на обеднелия онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. В тежест на ищеца по иска чл. 59, ал. 1 от ЗЗД е да докаже, както своето обедняване, така и обогатяването на ответника, също и фактите, от които произтичат обедняването и обогатяването.

В случая за да бъде основателен искът по чл. 59, ал. 1 ЗЗД следва да се установи, че ответникът е спестил разходи за себе си, незаплащайки цената на половината от придобития имот и по този начин се е обогатил, а ищцата лично и/или в качеството ѝ на ЕТ се е обеднила със същата сума, изплащайки изцяло продажната цена, при положение, че липсват други уговорки за вътрешните отношения между купувачите/двамата дължат цената по-равно, тъй като са придобили собствеността при квоти по 1/2 ид. ч. /.

Безспорно е, че на 30.05.2013г. видно от представеното банково извлечение от сметка на ищцата като ЕТ, цялата вноска за 2013г. /включително и дължимата от ответника половина/ в размер на сумата от 12 615.10лв. е била платена по сметка на продавача.

На първо място съдът намира за нужно да отбележи, че тъй като страните не са били в граждански брак по време на закупуване на процесния имот и в периода на изплащане на вноските от продажната му цена, липсва каквато и да е общност в техните имуществени права и задължения, в т.ч. и доходи. Затова придобитите от всеки от тях доходи и имущества принадлежат лично съответното лице, което ги притежава, а не са общи и на двамата. Що се касае до паричните средства по банковите сметки на всяка от страните, както правилно е посочено в жалбата, наличностите по тях също имат личен характер. Ето защо, предвид липса на общност в имуществените отношения платеното от банковата сметка на титуляра на банковата сметка не може да се приеме за погасяване на общо задължение. Обстоятелството, че в този период са живели на съпругески начала и са развивали заедно търговска дейност чрез ЕТ, регистриран от ищцата, не променя този извод, тъй като в закона не е предвидено подобно основание за възникване на общност на доходите и имуществото на лица, които не са в граждански брак. Доколкото по делото е безспорно

установено, че процесната сума, явяваща се част от вноската за 2013г. е била заплатена на продавача от сметката на ищцата, регистрирана като ЕТ, настоящата инстанция намира, че с оглед разширената правосубектност на ЕТ, е безпредметно изследване на произхода на вложените в нея средства, тъй като те се считат за лични на титуляра на сметката. Затова самото обстоятелство, че парите са платени от сметка на ищцата като ЕТ води до извода, че сумата е платена именно с нейни средства. Затова направения в обратен смисъл извод на районния съд настоящата инстанция намира за неправилен.

Що се касае до договора за заем, доколкото ако действително от свидетелските показания на св. П. може да се приеме, че посочената в него сума от 4900 лв. реално е предадена на ответника, по делото няма доказателства именно тя да е внесена от него на 30.05.2013г. по процесната сметка на ищцата като ЕТ като част от внесената лично от нея сума от 5996 лв., респ. да ѝ е предадена от ответника именно за погасяване на част от припадащата му се част от дължимата вноска.

От гореизложеното се налага извода, тъй като процесната сума, явяваща се част от вноската за 2013г. е била заплатена на продавача от сметката на ищцата в качеството ѝ на ЕТ, се налага извода, че именно тя е погасила задължението на ответника, явяващо се половината от общия размер на тази вноска към продавача-трето лице. Въпреки доказателствената тежест, която носи ответника не доказва наличието на каквото и да е основание за плащане от ищцата в негова полза на процесната сума. Затова съдът приема, че е налице размятане на блага без основание, довело до обогатяване на ответника със спестената стойност на дължимата от него половина от вноската за 2013г., което обогатяване е станало за сметка на намаляване на имуществото на ищцата. Ответникът не е представил доказателства, че е възстановил на ищцата дължимата от него част от продажната цена за вноската от 2013г. Ето защо настоящата съдебна инстанция намира, че предявеният иск по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД се явява основателен, поради което следва да се разгледа възражението на ответника за погасяване на вземането на ищцата по давност, което съдът намира за основателно, по следните съображения:

Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

В случая, при фактическия състав на чл. 59, ал. 1 от ЗЗД съгласно ПП № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1 / 79 г. на ВС началото на петгодишната погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД започва да тече от деня на получаване на престацията от неоснователно обогатилото се лице, тъй като неоснователността на преминаването на блага от имуществото на обеднелия в имуществото на обогатилия се съществува при самото преминаване, а не в някой последващ момент.

В настоящата хипотеза началото на погасителната петгодишна давност е започнало на тече на 30.05.2013г., тъй като тогава е извършено неоснователното размятане на блага. Давността обаче е спряла да тече съгласно чл. 115, ал. 1, б. „в“ от ЗЗД докато страните са били съпрузи по време на сключения помежду им граждански брак от 08.08.2017г., до който момент са изтекли 4г. 2м. и 9 дни и е продължила да тече отново след прекратяване на брака с влязло в законна сила решение от 25.09.2020г., от който момент до предявяване на иска на 09.07.2021г. са изтекли още от 9 м. и 14 дни. Това означава, че към момента на подаване на исковата молба са изтекли 4г., 11м. и 23 дни, т.е. не е изтекъл изискуемия от закона петгодишен давностен срок, поради което вземането на ищцата не е погасено давност.

По гореизложените съображения съдът приема, че предявения иск по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД е основателен, което налага отмяна на решението на районния съд и постановяване на ново, с което искът следва да бъде уважен.

С оглед разрешението на спора в настоящата съдебна инстанция, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК поради изцяло благоприятния изход за ищцата изход, в нейна полза следва да бъдат присъдени направените пред двете инстанции разноски 1790.30 лв., от които сумата в

размер на 1352.30 лв. за първата инстанция и сумата в размер на 438 лв. за въззивната инстанция

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1313 от 21.06.2022 г. постановено по гр. д. № 4992/2021г. на Районен съд – Бургас, **като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА К. С. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. П., № *, **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. В. К., ЕГН: ***** лично и в качество й на ЕТ „Детелина-Таня Великова“, ЕИК: 102217338, сумата от **6307.55 лв.** /половината от вноската от 12615.10лв. от 30.05.2013 г./, представляваща частично вземане от обща главница в размер на 18922.65лв., която се явява половината от всяка от три еднакви по размер вноски от по 12 615.10лв., направени от ищцата на 30.05.2013 г., 30.05.2014 г. и 28.05.2015г., които съставляват част от продажната цена по договор от 02.06.2010 г. за покупко- продажба на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 07079.653.222.1.19 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Бургас, находящ се в гр. Бургас, ж. к. Меден рудник, ет. 0, обект 1, с предназначение- за търговска дейност, със застроена площ 85,10 кв. м, ведно със съответния процент от правото на строеж върху поземления имот, в който е изградена сградата.

ОСЪЖДА К. С. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. П., № *, **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. В. К., ЕГН: ***** лично и в качество на ЕТ „Детелина-Таня Великова“, ЕИК: 102217338 на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК направените в двете инстанции разноси в общ размер от **1790.30 лв.**

Решението може да се обжалва от страните с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____